

Thứ năm, 5/5/2005, 07:40 GMT+7

Những cuộc tình lính Mỹ gái Đức trong Thế chiến II

Lính Mỹ ở Đức thời Thế chiến II.

Khi quân đội Mỹ tiến vào nước Đức, tướng Eisenhower chỉ thị các binh sĩ tránh xa dân địa phương. Song hàng nghìn lính Mỹ đã phải lòng các cô gái Đức và trở thành cha của những đứa trẻ mà họ không bao giờ biết mặt.

Lệnh cấm thân mật với người dân địa phương được ban hành tháng 9/1944 nhằm tạo khoảng cách giữa lính Mỹ và dân Đức trong khi giữ họ khỏi nhiệm vụ tuyên truyền của phát xít.

Trên thực tế, lệnh cấm đó mang mục đích tế nhị hơn nhiều. Sau khi đặt chân lên đất Italy năm 1943, quân đội Đồng minh yếu đi nhiều vì các căn bệnh lây qua đường tình dục cho binh sĩ quan hệ với gái mại dâm.

Các binh sĩ Mỹ được khuyến cáo là không được tiếp xúc với phụ nữ địa phương song lời cảnh báo đó chẳng có tác dụng gì - trong bối cảnh rối loạn của những năm chiến tranh, các binh sĩ và các cô gái Đức đều cần đến nhau.

Thịt bò khô và thuốc lá

Năm 1945, Christa Ronke bước sang tuổi 16 và làm việc trong một nhà ăn tập thể ở phía tây nam Berlin. "Các binh sĩ để mắt đến các cô gái", Ronke cho hay. "Lúc đầu họ coi chúng tôi như phát xít nhưng sau đó thì thoải mái hơn. Họ đầy vẻ phong lưu, đẹp trai, rất thoải mái và là hiện thân cho phong cách Mỹ. Thật khó mà cưỡng lại được!".

Sau 6 năm chiến tranh, những người đàn ông Đức hoặc chết hoặc chấn thương về thể chất hay tâm lý, vì thế các binh sĩ Mỹ có sức hấp dẫn đặc biệt đối với những phụ nữ Đức nghèo đói và cô đơn.

Các binh sĩ này có thể mang cho họ thịt bò khô hoặc thuốc lá. "Họ có cả chocolate và những đôi tất lụa", Ronke cho hay. "Chẳng còn người đàn ông Đức nào cả và bỗng nhiên nhiều thanh niên Mỹ đến và bạn có thể khiêu vũ cùng họ. Lính Mỹ không giống người Nga, vừa nghèo vừa gầy gò xương. Người ta ghen tị với những cô gái có bạn trai là người Mỹ".

Những kẻ trác táng và phản bội

"Nhưng những người đàn ông từ chiến trường trở về thì rất ghét chuyện đó", Ronke giải thích. Họ cho rằng những phụ nữ Đức kết thân với lính Mỹ là chỉ vì tình dục hoặc vật chất.

Dành cho

- Mạnh trời riề
- Ngoại trưởng
- Nụ hôn đầu c
- Thừa hàn vi c

Tư liệu nhiều kỳ

Siêu trực thăn của tổng thốn Mỹ

Ông vua đầu mỏ

Pope John Paul II

Vatican bầu

Kỷ niệm 30 n

Hình thức trừng phạt có thể rất khắc nghiệt, một số người bị công khai chỉ trích là những kẻ trác táng hoặc phản bội, có người bị cạo trọc, thậm chí có người bị thiêu sống. Nhưng đó là điều tất yếu sau chiến tranh. "Người ta bắt gặp lính Mỹ và phụ nữ Đức ở khắp nơi", Ronke cho biết.

Đến cuối năm 1945, cứ 5 đứa trẻ Đức thì có một được sinh ra ngoài giá thú. Đến năm 1955, khoảng 67.700 em bé có bố là lính Mỹ, trong đó 5.000 trẻ da đen.

Cuộc sống của những đứa trẻ này và cả mẹ của chúng đều rất khó khăn. Lời hứa về một đám cưới và một cuộc sống mới ở Mỹ hầu hết không thành hiện thực. Nhiều phụ nữ sau đó phát hiện ra rằng người tình của họ hóa ra đã có vợ con ở quê nhà. Bị xã hội ruồng bỏ, những phụ nữ này và con của họ trở thành những kẻ khốn cùng ở Đức thời hậu chiến.

Một số khác thì may mắn hơn. Sau khi Quốc hội Mỹ xóa bỏ lệnh cấm các binh sĩ tiếp cận với phụ nữ địa phương và ban hành luật *Cô dâu thời chiến* vào tháng 12/1945, lính Mỹ mới có thể lấy những người tình Đức của họ làm vợ.

Từ năm 1946 đến năm 1949 có 20.000 đám cưới giữa các cô dâu Đức và chú rể Mỹ và mở ra làn sóng nhập cư lớn nhất vào Mỹ trong nhiều thập kỷ.

Nhưng không phải ai cũng gặp may mắn ở miền đất hứa. Maria M. gặp anh lính Mỹ mà cô lấy làm chồng khi mới 16 tuổi ở Munich. Sau một thời gian dài hẹn hò, cô đến Mỹ vào năm 1948 nhưng không bao giờ cảm thấy thực sự như ở nhà. Cô phải tự bảo vệ lấy mình khi chồng đi làm. Những người láng giềng thì không hề chào đón cô. "Họ coi tôi như quỷ dữ và một cô gái phát xít", Maria cho biết. "Tôi rất cô đơn vì chẳng có ai để nói chuyện. Chẳng khác nào bị biệt giam".

Gina R. cũng cô đơn không kém. Khi cô rời Đức năm 1950, cô không thể tin được là gia đình chồng ở Tulsa, Oklahoma lại nói chuyện với nhau ít đến thế. "Họ ngồi trước vô tuyến suốt ngày. Tôi chưa từng cảm thấy hạnh phúc ở Mỹ vì rất nhớ nhà, vì thế sau đó hai năm, hai vợ chồng tôi trở về Đức".

Song có lẽ những nạn nhân thực sự là hàng nghìn đứa trẻ ngoài giá thú được sinh ra trong thời kỳ đó. Cho đến nay vẫn chưa có thỏa thuận nào giữa chính phủ Mỹ và Đức liên quan đến số con lai này dù về mặt lý thuyết thì các ông bố Mỹ còn nợ các bà mẹ Đức hàng triệu USD tiền nuôi con.

Franz Anthoefer, sinh năm 1951, đã lớn lên tại trại trẻ mồ côi.

"Ở Đức những năm 1950, nếu bạn là một phụ nữ không chồng mà chưa thì nhà nước sẽ bắt giữ con bạn", ông cho hay. Bố Anthoefer, một lính Mỹ đóng quân tại Rastadt, đã muốn cưới mẹ ông. "Nhưng ngay sau khi một binh sĩ làm một phụ nữ nào đó có bầu thì anh ta sẽ bị chuyển đơn vị và quân đội sẽ không chuyển thông tin cho bạn. Nếu bạn cứ hỏi thì họ sẽ khẳng khái là không

có tin gì hết".

Khi còn bé, Anthoefer đã rất quyết tâm tìm lại bố. "Giới chức Mỹ đã chủ định đưa cho tôi thông tin sai lạc". Năm 1971, ông xin được visa đến Mỹ và cuối cùng cũng tìm ra nguồn gốc của mình. Nhưng mọi chuyện đã quá muộn. Cha của ông, thị trưởng một thành phố nhỏ của West Virginia, đã chết cách đó vài tuần.

Sau khi thu thập đủ bằng chứng, tòa án Đức đã công nhận người đàn ông đó chính là cha của Anthoefer nhưng Mỹ thì không. Hai mươi năm sau, Anthoefer được phép khai quật thi thể của bố ông để xét nghiệm ADN. Ông phải đợi thêm 3 năm nữa để chờ kết quả và trong thời gian đó ông bị bắt vì nhập cư bất hợp pháp và bị trục xuất. Giờ đây, Anthoefer vẫn bị cấm vào Mỹ, điều đó có nghĩa là ông không có cơ hội để chứng minh nguồn gốc của mình.

"Nếu tôi có thể chứng minh được rằng tôi là con trai của bố tôi thì tôi sẽ được quyền là công dân Mỹ. Đó là sự liên hệ duy nhất giữa tôi và cha tôi - thừa hưởng quốc tịch của ông ấy. Tôi chẳng thuộc về đâu cả và tất cả những gì tôi muốn là quốc tịch Mỹ".

Karl-Heinz Kamann cũng có cảm giác như vậy. Sinh năm 1945, ông lớn lên cùng mẹ và chồng của bà sau khi bố ông được chuyển sang Nhật. Kamann đã không hiểu tại sao những đứa trẻ hàng xóm lại trêu là "Yank" (từ lóng để chỉ người Mỹ) hay tại sao gia đình luôn khiến ông có cảm giác tội lỗi trong khi chính họ vẫn nhận thức ăn và quà của người lính Mỹ.

Kamann chưa từng gặp bố và mãi cho đến gần đây khi phát hiện mình bị ung thư, ông mới bắt đầu nghĩ đến việc tìm hiểu hoàn cảnh sinh thành. "Tôi chỉ muốn biết nguồn gốc của tôi".

Ngọc Sơn (theo *DW*)

Các tin khác:

[[Trở về](#)]

- Những nỗ lực tuyệt vọng của Đức cuối Thế chiến II (4) (04/05)
- Ngoại giao gấu trúc của Trung Quốc (04/05)
- Những phút cuối cùng của Hitler qua lời kể của nữ y tá (03/05)
- Cuộc chiến giành Berlin (01/05)
- Những nỗ lực tuyệt vọng của Đức cuối Thế chiến II (3) (01/05)
- Những nỗ lực tuyệt vọng của Đức cuối Thế chiến II (2) (29/04)
- Leningrad 900 ngày trong vòng vây của phát xít Đức (29/04)
- Những nỗ lực tuyệt vọng của Đức cuối Thế chiến II (1) (28/04)
- Diễn biến Thế chiến II (28/04)
- Mussolini và sự đền tội của một độc tài phát xít (28/04)
- Những phi vụ cuối cùng của biệt đội bay CIA tại VN (13) (26/04)
- Cuộc chiến ở Việt Nam qua ảnh (26/04)
- Tàu hỏa trong đời sống Nhật Bản (26/04)
- Sài Gòn 30 năm trước qua lời kể một cậu bé (26/04)
- Liên Xô hội quân với Mỹ như thế nào trong Thế chiến II? (25/04)